

samma skyldighet, i krigstider lagd på den ifrån ordinarie rotering fritagna jorden.

ROTTERINGSVERK, n. 5. Den i Sverige gällande offentliga inrättning, enligt hvilken soldater uppsätts och underhållas af skattejord och allmänt frälse.

ROTEVIS, se *Rotvis*.

ROTFÄST, a. 1. Som har väl fästade rötter. *Ett r. träd.*

ROTFRUKT, m. 3. Benämning på de matnyttiga rötterna af vissa växter, såsom rofvor, kålrötter, morötter, m. fl.

ROTFÄSTA, v. a. 1. o. 2. 1) Fästa rötterna på en växt. — 2) (fig.) Gifva fasthet och styrka. — *R. sig*, v. r. Se *Rota sig*. — *Rotfästning*, f. 2.

ROTFÄSTE, n. 4. Fäste för rötterna. Säges egentligen om växter, men brukas äfven i fig. mening.

ROTGEL, rötgäl, m. 2. (t. *Rothkelchen*) Se *Rödhaka*.

ROTGREN, f. 2. (bot.) Gren, som utgår ifrån hufvudroten af en växt.

ROTHALS, m. 2. (bot.) Den punkt, från hvilken roten till en växt utväxer nedåt och stjelken uppåt.

ROTHUGGA, v. a. 3. (höjes som *Hugga*) 1) *Hugga* med rötterna. *R. ett träd.* — 2) *R. mark*, uphugga rötterna efter der fällda träd. — *Rot-huggning*, f. 2.

ROTHYGGE, n. 4. Rothuggning.

ROTHÄL, n. 5. (bot.) En ganska liten, punktlig öppning i ett frös skalhinnor vid ena ändan af fröerret.

ROTKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Rum, der, på apotek, läkerötter förvaras.

ROTKNÖL, m. 2. (bot.) Rund, äggformig eller aflång knöl på en rot.

ROTKYRFVEL, m. sing. Ett slags Kyrfvel med rofrik rot. *Chærophyllum bulbosum*.

ROTKÅL, m. sing. En art af Kålsläktet med stora, runda, gula, söta och välsmakliga rötter, kallade: Kålrötter. *Brassica Napobrassica*.

ROTMASK, m. 2. Mask, som förtär växters rötter.

ROTMUST, m. sing. Tillräcklig väta för växternas rötter.

ROTMARKE, n. 4. Se *Rottecken*.

ROTOR, n. 5. (gram.) Ord, som består af blotta roten.

ROTPOLYP, -- y'p, m. 3. Djurslägte af Köttpolyperna med en liggande fotslång rot, hvarpå ett dussin två tums höga polyper uppväxa, som äro tjockare än roten. I Vestindien. *Zoantha sociata*.

ROTVIST, m. 2. Se *Rotskott*.

ROTS, röts, m. sing. Ett slags hästsjukdom, bestående i slemflytning ur näsborrarna.

ROTSAFT, m. 3. (apot.) Saft, utpressad af rötter.

ROTSIG, a. 2. (om hästar) Som har rots.

ROTSKOTT, n. 3. Skott, som uppväxer ifrån roten af ett träd.

ROTSSTARK, a. 2. Som har starka rötter.

ROTSSTOCK, m. 2. (bot.) En ofta vågrätt utsträckt stam under jorden, hos vissa mångåriga växter, hvilken ifrån sin öfre ända årligen tillväxer och uppskjuter ofvan jordytan nya växtdeklar, i stället för de bortvisnade.

ROTSSTUNGEN, a. 2. neutr. — *et*. Maskstungen i roten.

ROTT, rå't, m. 2. (skepp.) Den del af en mast

eller stång, som är emellan vantståndet och eselhufvudet.

ROTTA, se *Rätta*.

ROTTAL, röttal, n. 3. Se *Rot*, 6.

ROTTECKEN, n. 5. (alg.) Tecken (✓), hvarigenom roten till ett tal eller till en kvantitet utmärkes.

ROTTELNING, m. 2. Se *Rotskott*.

ROTTING, rå'tting, m. 2. (t. *Rotang*) 1) Se *Rottingväxt*. — 2) Benämning på grenarna utaf denna växt. — 3) Kort rörkäpp af en sådan gren.

ROTTINGKÄPP, m. 2. Se *Rotting*, 5.

ROTTINGSTOL, m. 2. Stol af flätad rotting.

ROTTINGVÄXT, f. 3. En växt af Palmsläktet, stundom ända till 600 fot hög, med blad och grenar längs hela sin längd; stammen lemnar så kallade Spanska rör, och grenarne Rotting. *Calamus Rotang*.

ROTTORF, m. sing. Ett slags fastare brännrot, bestående af gröfre och mera ruttnade buskväxter, träd, rötter, qvist och dy.

ROTRÅD, m. 2. (bot.) Växtråd, som utgår ifrån en smågren af en rot.

ROTTÅGA, f. 1. (bot.) Fiber, som utgår ifrån en smågren af en rot.

ROTUNDA, rotunda, f. 1. (af lat. *Rotundus*, rund) Rund byggnad.

ROTVED, m. sing. Ved, huggen af trädrötter.

ROTVIS, adv. I rotar, rote efter rote.

ROTVÄLSKA, f. sing. (af zigeniska ordet *Rott*, tiggare, eller ital. *Rotto*, bruten, rådbräkad, och *Välsk*, t. *wälsch*, utländsk) Ett slags sammanblandadt eller förvändt språk, som talas af Zigenare, tjuftar och tiggare. Tjufspråk.

ROTVÄXT, f. 5. Växt med rotfrukt.

ROTYXA, f. 4. Ett slags yxa, som brukas vid rothuggning.

ROTÄMNE, n. 4. (bot.) Den del af brodden, som vid groning förlänger sig nedåt och blir rot.

ROTÄNDA, f. pl. — *ändar*. Den ändan af ett träd eller en stock, der roten är eller varit.

RU, f. 2. (skepp.) En snedt hängande rå.

RUBB OCH STUBB. (egentl.: rot och stam) Allt utan ändantag. *Taga rubb och stubb*.

RUBBA, v. a. 1. Flytta, röra något ifrån dess rätta ställe; bringa i oordning. *Sedan allt kommit på sin plats, får ingenting r-s.* (Fig.) *R. ett testamente*, bryta mot dess föreskrift. *R. ett bo*, genom skifte förändra äganderätten dertill. — *R-d*, part. pass. *Hans förstånd är r-t, han är r. till sitt förstånd, till sina sinnen*, har icke fulla bruket af sitt förnuft. — *Rubbande*, n. 4.

RUBBNING, f. 2. 1) *Rubbande*. — 2) Se *Sinnesrubbing*.

RUBEL, rub'l, m. 5. Ryskt mynt = 100 koppek. *En silfverrubel = 35½ sk.* *En kopparrubel = 9½ sk.* sv. silfver.

RUBICELL, --sä'll, m. 5. Sämsta sorten Rubin, blåröd eller rödgul.

RUBIN, -i'n, m. 5. En genomskinlig ädelsten af röd färg, den hårdaste och dyrbaraste näst efter diamanten. (Fig. fam.) *Gå på äkta r.*, vara högst förträfflig. — *Ss. R-färg, -färgad, -röd*.

RUBINFLUSS, -i'nflüss, m. 3. Oäkta, konstgjord rubin.

RUBINRING, m. 2. Ring med infattad rubin.

RUBINSPINELL, -i'n-nä'll, m. 5. (mineral) Högröd spinell.

RUBRICERA, v. a. 1. 1) Förse med rubrik. — 2) (fig.) Beteckna; benämna.